

Ramadan proti Francii, rozhodnutí ze dne 9. 1. 2024 - Šíření informací o identitě oběti sexuálního násilí

Stěžovatel: Ramadan

Žalovaný stát: Francie

Číslo stížnosti: 23443/23

Datum: 09.01.2024

Článek Úmluvy: čl. 10
čl. 35

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: oběť sexuálního násilí, podmínky přijatelnosti, šíření informací, svoboda projevu/sdělovací prostředky

Český právní řád: § 2 odst. 4 písm. d) zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů
§ 43 a násl. zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád
§ 8b zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád

Významnost: 3

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 2/2025

Ramadan proti Francii, rozhodnutí ze dne 9. 1. 2024

Autorský komentář

Posuzovaná věc je zajímavá z toho důvodu, že Soud pečlivě rozvedl, z jakých důvodů francouzské soudy nepochybily, jestliže shledaly, že stěžovatel tím, že šířil *informace o totožnosti oběti sexuálního napadení a že se na šíření těchto informací podílel jako autor knihy*, zasáhl do práva na ochranu totožnosti oběti ve smyslu skutkové podstaty trestného činu podle čl. 39e zákona o svobodě tisku. Ztotožnil se i se závěry, které francouzské soudy obou stupňů v tomto konkrétním případě učinily, což vedlo k závěru, že prohlásil stížnost za nepřijatelnou.

Za pozornost v této věci stojí zejména vymezení pojmu „oběti“, jímž se francouzské soudy zabývaly, se závěrem, že Soud nepřisvědčil tvrzení stěžovatele, že v případě neexistence odsuzujícího trestního rozsudku nemůže postižená osoba tvrdit, že je „obětí“ ve smyslu zákona o svobodě tisku. Soud k tomu konstatoval, že i když taková osoba „nebyla uznána za oběť sexuálního napadení nebo sexuálního obtěžování, neboť soudní vyšetřování stále probíhá a dosud nebyl vynesena pravomocný odsuzující rozsudek“, je důležité, že „pojem ‚oběť‘ se používá k označení osoby, která se jako taková představuje a v případě, že se stane účastníkem adhezního řízení, prohlašuje, že byla poškozena

jednáním, kvůli kterému se domáhá trestního stíhání nebo se k němu připojila“. Soud přisvědčil francouzským soudům že pojem „oběť“ „se nutně vztahuje na jakoukoli osobu, která se sama jako taková označuje“ (srov. bod 30 komentovaného rozhodnutí).

Rovněž v bodě 30 byl podán v určitém směru návod, jak aplikovat zpřesňování zákona soudním výkladem, k čemuž Soud uvedl, že „pravidlo, jestliže je postupně upřesňováno soudním výkladem od případu k případu, není samo o sobě neslučitelné s požadavkem předvídatelnosti zákona, pokud je výsledek v souladu s podstatou trestného činu a je rozumně předvídatelný“. Důležité bylo, že „sporný zásah byl vymezen dostatečně jasně a přesně, aby jeho výklad, který spadá do pravomoci trestního soudu, byl možný bez rizika svévole“.

Podstatnou otázkou, již se toto rozhodnutí zabývalo, avšak v zásadě již s odkazy na rozsudek ve věci *Perinçek proti Švýcarsku*, č. 27510/08, body 131 až 136, je předvídatelnost zkoumaného trestného činu z hledisek a požadavků čl. 10 odst. 2 Úmluvy, protože jde (u trestného činu podle § 39a francouzského zákona) o ustanovení, které nutně zasahuje do svobody projevu stěžovatele. Současně však Soud považoval za správné, že „Kasační soud poté, co konstatoval, že zásah byl jasně a přesně definován zákonem a že sledoval alespoň jeden z legitimních cílů uvedených v tomto ustanovení, s odkazem na rozsudky *Pfeifer* (rozsudek ze dne 15. 11. 2007, č. 12556/03) a *Kurier Zeitungsverlag und Druckerei GmbH* (rozsudek ze dne 17. 1. 2012, č. 3401/07), připomněl, že pověst osoby, i když je kritizována v rámci veřejné diskuse, tvoří součást její osobní identity a morální integrity, a vztahuje se proto na její soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy, stejně jako identita oběti sexuálního násilí“. Zdůraznil, že vzhledem k tomu, že právo na respektování soukromého života a právo na svobodu projevu mají stejnou normativní hodnotu, je úkolem příslušného soudce, aby v případě střetu hledal spravedlivou rovnováhu mezi těmito dvěma právy.

S ohledem na uvedená konstatování je toto rozhodnutí přínosné a je třeba ho brát v potaz právě v případech obětí sexuálního násilí, které bývají probírány v médiích (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2024 sp. zn. 8 Tz 18/2024, v návaznosti na nález Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2025, sp. zn. Pl. ÚS 17/2024), a stávají se předmětem zájmu veřejnosti, která k nim nebývá vždy šetrná, a proto je třeba zajistit účinnou ochranu jejich identity.

(JUDr. Milada Šámalová)

SKUTKOVÝ STAV

V únoru 2018 zahájil vyšetřující soudce pařížského *tribunal de grande instance* proti stěžovateli soudní vyšetřování mimo jiné pro několik případů znásilnění zranitelných osob. V březnu 2018 se k řízení připojila X. jako poškozená. Dne 6. 9. 2019 zmínil stěžovatel jméno X. v tiskové zprávě oznamující chystané vydání jeho knihy (v níž se jméno X. taktéž objevilo) a v televizním rozhovoru.

Stěžovatel poukazoval na to, že příjmení a jméno X. bylo v dubnu a červnu zveřejněno na internetové stránce a v různých sdělovacích prostředcích v několika zemích. Dodal, že si X. pod pseudonymem založila blog a že na Twitteru a Facebooku zveřejnila fotografii svého obličeje a spojila ji se svým pseudonymem. Měla též zahájit kampaň za účelem získání finančních prostředků pro hájení svých zájmů v rámci probíhajícího trestního řízení, kde bylo uvedeno její skutečné jméno.

Paní X. podala návrh na vydání předběžného opatření, kterým se domáhala odstranění informací poukazujících na její totožnost z tiskové zprávy a zákazu prodeje knihy. Nebylo jí však vyhověno a kniha dne 11. 9. 2019 vyšla.

V říjnu 2019 podala X. trestní oznámení z důvodu zveřejnění totožnosti oběti sexuálního napadení. V listopadu 2022 uznal *tribunal judiciaire* v této souvislosti vinným zejména vydavatele i stěžovatele.

Stěžovatel se měl dopustit toho, že dne 6. 9. 2019 šířil informace o totožnosti oběti sexuálního napadení a že se na šíření těchto informací podílel jako autor knihy vydané dne 11. 9. 2019. Stěžovateli i vydavateli byl uložen peněžitý trest a povinnost poskytnout oběti odškodnění.

Rozhodnutí bylo potvrzeno odvolacím soudem, který však snížil výši peněžitého trestu uloženého stěžovateli i vydavateli. Zohlednil, že se sice vědomě rozhodli šířit totožnost X., aniž by získali její písemný souhlas, ale její totožnost neodhalili, neboť tato již dříve byla zveřejněna nebo šířena sdělovacími prostředky a X. sama přispěla ke své identifikaci. Snížil také výši odškodnění, když zohlednil, že se X. podílela na zveřejnění své podoby a že nepředložila podklady, které by soudu umožnily posoudit dopad událostí na její osobní život a zdraví. Stěžovatel následně podal dovolání, které však bylo Kasačním soudem zamítnuto.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

20. Stěžovatel s odkazem na čl. 10 Úmluvy napadá své odsouzení na základě čl. 39e zákona ze dne 29. 7. 1881 o svobodě tisku.

21. Stěžovatel namítá porušení čl. 10 Úmluvy, podle kterého:

„1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice (...).

2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti a odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“

22. Stěžovatel se domnívá, že jeho odsouzení představuje nepřiměřený zásah do jeho svobody projevu. Zdůrazňuje, že sporné výroky je třeba zkoumat ve světle okolností a celkového kontextu případu, zejména mediálního pokrytí soudního řízení, v jehož rámci byly proneseny. Odkazuje na rozsudky Mor proti Francii (rozsudek ze dne 15. 12. 2011, č. 28198/09, bod 56) a Morice proti Francii (rozsudek velkého senátu ze dne 23. 4. 2015, č. 29369/10, body 162 a 138), v nichž Soud rozhodl, že pokud je případ pokrytý v médiích z důvodu závažnosti skutečností a osob, kterých se mohou týkat, není možné potrestat advokáta za porušení důvěrnosti vyšetřování, pokud pouze poskytl osobní prohlášení o informacích, které již byly známy novinářům a které se tito chystali šířit s těmito komentáři nebo bez nich.

23. Tvrdí, že poté, co byl obviněn, vzat do vazby a pomlouván v rámci štvavé a usvědčující mediální kampaně, a když se X. rozhodla veřejně mluvit o probíhajícím řízení tím, že ho jmenovitě očernila, neměl jinou možnost, než se veřejně obhájit. Zbavit ho jakékoli možnosti zmínit se o identitě X., když byla známa tisku a veřejnosti, by se rovnalo tomu, že by byl jako obviněná osoba zbaven jakékoli možnosti diskutovat o důvěryhodnosti osoby X.

24. Stěžovatel rovněž namítá vágnost čl. 39e zákona o svobodě tisku a rozporuplné odůvodnění rozsudku Kasačního soudu. Zprvce kritizuje nepřesnost slova „oběť“ – tvrdí, že vzhledem k probíhajícímu soudnímu vyšetřování X. nebyla uznána za oběť sexuálního napadení nebo sexuálního obtěžování – skutečnost, že zákon nespécifikuje podmínky požadovaného písemného svolení a neuvádí, zda musí být toto svolení obnoveno pro každé zveřejnění; a skutečnost, že „vymezení působnosti článku je ... ignorováno, neboť pojem šíření nemá stanoven žádný rozsah“. K druhému bodu poznamenává, že Kasační soud si protirečl, když na jedné straně konstatoval, že X. neustále skrývala svůj rodinný stav, a na druhé straně, že uvedla své jméno v internetové kampani, kterou vytvořila a na které šířila fotografie, které přispěly k její identifikaci. Také spatřuje porušení zásady

striktního výkladu trestního práva v závěru Kasačního soudu, podle kterého úmyslem čl. 39e zákona o svobodě tisku nebylo chránit pouze „uznané oběti“.

25. Soud uvádí, že odsouzení stěžovatele za šíření jména X. představuje zásah do výkonu jeho práva na svobodu projevu. Připomíná, že takový zásah je v rozporu s Úmluvou, pokud nesplňuje požadavky druhého odstavce čl. 10 Úmluvy, a konkrétně, pokud není „stanoven zákonem“, není veden jedním nebo více cíli, které jsou podle tohoto odstavce legitimní, a pokud není „nezbytný v demokratické společnosti k jejich dosažení“.

26. K prvnímu bodu Soud poznamenává, že stěžovatel nezpochybňuje, že sporný zásah měl právní základ ve francouzském právu. Měl oporu v čl. 39e zákona o svobodě tisku, jehož dostupnost nebyla zpochybněna.

27. Argumentace stěžovatele se v tomto ohledu omezuje na otázku, zda je čl. 39e zákona o svobodě tisku dostatečně předvídatelný z hlediska požadavků čl. 10 odst. 2 Úmluvy.

28. Soud v této souvislosti odkazuje na obecné zásady uvedené zejména v rozsudku ze dne 15. 1. 2015, Perinçek proti Švýcarsku, č. 27510/08, body 131 až 136:

a) Za „zákon“ lze považovat pouze normu, která je formulována s dostatečnou mírou přesnosti, aby umožnila dotčené osobě uzpůsobit své chování; osoba musí být schopna předvídat, v případě potřeby i s využitím právní pomoci, v míře přiměřené okolnostem případu následky, které mohou být s daným jednáním spojeny. Tyto následky však nemusí být předvídatelné s absolutní jistotou, která je, jak ukázala zkušenost, nedosažitelná.

b) I v případech, kdy zásah do práva stěžovatelů na svobodu projevu měl podobu trestního „postihu“, Soud uznal, že při tvorbě zákonů nelze dosáhnout absolutní přesnosti, zejména v oblastech, kde se situace mění v závislosti na převládajících názorech ve společnosti. Připustil, že potřeba vyhnout se rigiditě a přizpůsobit se měnícím se okolnostem znamená, že mnoho zákonů používá formulace různého stupně vágnosti, jejichž výklad a aplikace závisí na praxi.

c) Pojem „zákon“ použitý v čl. 10 odst. 2 a dalších člancích Úmluvy odpovídá pojmu „zákon“ v čl. 7, který je v tomto případě obzvláště relevantní. Podle ustálené judikatury Soudu ve vztahu k čl. 7 je požadavek, aby zákon jasně vymezoval trestné činy, splněn, pokud jednotlivec může ze znění daného ustanovení – v případě potřeby s pomocí jeho výkladu soudy – zjistit, které jednání a opomenutí zakládá trestní odpovědnost. Článek 7 nezakazuje postupné upřesňování pravidel trestní odpovědnosti soudním výkladem případ od případu, pokud je výsledek v souladu s podstatou trestného činu a je rozumně předvídatelný.

d) Soud rovněž s odkazem na čl. 9, 10 a 11 Úmluvy rozhodl, že právní ustanovení není v rozporu s požadavkem předvídatelnosti pouze proto, že umožňuje více než jeden výklad. V souvislosti s čl. 7 a 10 uvedl, že význam jakéhokoli právního předpisu zavádějícího nové trestné činy bude vždy představovat prvek nejistoty, dokud nebude vyložen a aplikován trestními soudy.

e) Ve věci plynoucí z individuální stížnosti podle čl. 34 Úmluvy není úkolem Soudu abstraktně zkoumat vnitrostátní právo, ale posoudit, zda způsobem, jakým bylo použito na stěžovatele, došlo k porušení Úmluvy.

29. První odstavec čl. 39e zákona o svobodě tisku stanoví, že „za šíření informací o totožnosti oběti sexuálního napadení nebo sexuálního obtěžování nebo její podobizny, pokud je možné ji identifikovat, jakýmkoli způsobem a bez ohledu na médium, se uloží peněžitý trest ve výši 15 000 EUR“, a v druhém odstavci dodává, že tato ustanovení „se nepoužijí, pokud oběť poskytla písemný souhlas“.

30. Po posouzení této otázky ve světle okolností případu je Soud přesvědčen, že stěžovatel mohl předvídat, že zmínkou jména X. v září 2019 v tiskové zprávě, v rozhovoru a v knize „šířil“ identitu X. ve smyslu čl. 39e zákona o svobodě tisku. Rovněž se domnívá, že nemohl nevědět, že podmínka stanovená v druhém odstavci nebyla splněna, neboť neměl žádné písemné svolení od dotčené osoby. Pokud jde o údajnou nepřesnost pojmu „oběť“, Soud poznamenává, že X. se v březnu 2018 stala poškozenou osobou v rámci soudního vyšetřování zahájeného proti stěžovateli, čímž se v řízení dostala do postavení osoby, která „osobně utrpěla újmu přímo způsobenou trestným činem“ ve smyslu čl. 2 trestního řádu ... a tedy obětí činů trestní povahy, které byly předmětem řízení. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že v případě neexistence odsuzujícího trestního rozsudku nemůže X. tvrdit, že je „obětí“ ve smyslu zákona o svobodě tisku, Soud může pouze konstatovat, že X. v této fázi nebyla uznána za oběť sexuálního napadení nebo sexuálního obtěžování, neboť soudní vyšetřování stále probíhá a dosud nebyl vynesena pravomocný odsuzující rozsudek. Odkazuje však na závěry vnitrostátních soudů v tomto bodě a konstatuje, že *tribunal judiciaire* upřesnil, že „samotná skutečnost, že [X.] tvrdí, že je obětí jednání, na které se vztahuje trestní zákoník jako na sexuální napadení nebo sexuální obtěžování, naplňuje podmínky stanovené v daném textu, [neboť] trestní řád opakovaně odkazuje na pojem „oběť“, který se používá k označení osoby, která se jako taková představuje, a v případě, že se stane účastníkem adhezního řízení, prohlašuje, že byla poškozena jednáním, kvůli kterému se domáhá trestního stíhání nebo se k němu připojila“ ... Odvolací soud v Paříži ... a poté Kasační soud ... potvrdily, že pojem „oběť“ „se nutně vztahuje na jakoukoli osobu, která se sama jako taková označuje“. Je třeba připustit, že v projednávané věci Kasační soud poprvé rozhodoval o významu, který je třeba přikládat pojmu „oběť“ v souvislosti s použitím čl. 39e zákona o svobodě tisku. Jak však bylo uvedeno výše, skutečnost, že pravidlo je postupně upřesňováno soudním výkladem případ od případu, není sama o sobě neslučitelná s požadavkem předvídatelnosti zákona, pokud je výsledek v souladu s podstatou trestného činu a je rozumně předvídatelný. Soud nevidí důvod domnívat se, že tomu tak v tomto případě není, a odchýlit se od závěru Kasačního soudu, že sporný zásah byl „vymezen dostatečně jasně a přesně, aby jeho výklad, který spadá do pravomoci trestního soudu, byl možný bez rizika svévole“.

31. Soud proto konstatuje, že vnitrostátní soudy správně usoudily, že X. musí být považována za oběť ve smyslu čl. 39e zákona o svobodě tisku.

32. Sporný zásah byl tedy stanoven zákonem.

33. Pokud jde o sledovaný legitimní cíl – chránit důstojnost a soukromý život oběti sexuálního trestného činu a zabránit nátlaku, který je na ni vyvíjen ... – jedná se o „ochranu pověsti nebo práv jiných“ ve smyslu druhého odstavce čl. 10, a konkrétně práv X.

34. Zbývá stanovit, zda sporný zásah byl k dosažení tohoto cíle nezbytný v demokratické společnosti.

35. Soud odkazuje na obecné zásady uvedené zejména ve výše citovaném rozsudku *Perinçek* (body 196–199). Z nich zejména vyplývá, že úkolem Soudu při výkonu své kontroly není nahradit příslušné vnitrostátní soudy, ale ověřit slučitelnost rozhodnutí, která tyto soudy vydaly při výkonu své posuzovací pravomoci, s čl. 10. Sporný zásah posuzuje ve světle všech okolností případu s cílem stanovit, zda byl přiměřený sledovanému legitimnímu cíli a zda se důvody, které vnitrostátní orgány uvedly k jeho ospravedlnění, jeví jako relevantní a dostatečné. Přitom se musí ujistit, že vnitrostátní orgány použily pravidla, která jsou v souladu se zásadami zakotvenými v čl. 10 a navíc jsou založeny na přijatelném posouzení relevantních skutečností. Na druhou stranu, pokud musí být právo na svobodu projevu vyvažováno právem na respektování soukromého života jako v projednávaném případě, musí existovat vážné důvody, aby Soud nahradil názor vnitrostátních orgánů svým posouzením, pokud toto vyvažování vnitrostátními orgány bylo provedeno s respektem ke kritériím stanovenými judikaturou Soudu.

36. Soud také na jedné straně rozhodl, že čl. 10 odst. 2 Úmluvy ponechává jen malý prostor pro omezení svobody projevu v otázkách obecného zájmu nebo v oblasti projevů politické (Perinçek, bod 197) či aktivistické povahy (rozsudek ze dne 7. 11. 2006, Mamère proti Francii, č. 12697/03, bod 20), v důsledku čehož je prostor pro uvážení o nezbytnosti zásahu do výkonu této svobody omezený (tamtéž); na druhé straně mají smluvní státy širší prostor pro uvážení, pokud se sporné výroky netýkají věci obecného zájmu [viz rozsudek ze dne 9. 2. 2023, C8 (Canal 8) proti Francii, č. 58951/18 a 1308/19, bod 84].

37. V daném případě se ukázalo, že stěžovatel šířením totožnosti X. neměl v úmyslu účastnit se debaty o věci obecného zájmu, ale chtěl se veřejně bránit proti obviněním ze sexuálních trestných činů, která proti němu byla vznesena ... Žalovaný stát měl proto širší prostor pro uvážení.

38. Soud dále poznamenává, že *tribunal judiciaire* ve svém rozsudku ze dne 6. 11. 2022 ... poté, co shledal, že byly naplněny znaky skutkové podstaty trestného činu podle čl. 39e zákona o svobodě tisku, ověřil, zda by odsouzení stěžovatele na tomto základě porušilo jeho právo na svobodu projevu zaručeného čl. 10 Úmluvy. Poté, co zjistil, že představuje zásah do výkonu tohoto práva, se přesvědčil, že je stanoven zákonem, sleduje legitimní cíl ve smyslu druhého odstavce čl. 10 a představuje přiměřený prostředek k dosažení tohoto cíle. V tomto posledním bodě *tribunal judiciaire* v reakci na argument stěžovatele, že identita X. byla odhalena v médiích před šířením jejího jména, konstatoval, že toto šíření, nezávisle na jakémkoli odhalení identity X., velmi významně rozšířilo okruh adresátů této informace, přičemž v tomto ohledu poznamenal, že následovaly četné reakce na sociálních sítích. *Tribunal judiciaire* následně uvedl, že šíření jména X. nebylo nezbytné k uplatnění jeho práva na obhajobu nebo k zachování jeho práva na spravedlivý proces a že se mohl svobodně vyjádřit ke skutečnostem, z nichž byl obviněn, ovšem bez toho, aby zveřejnil jméno osoby, která tvrdí, že je obětí jeho jednání. Dospěl k závěru, že „s ohledem na sledovaný legitimní cíl, totiž ochranu soukromého života a bezpečnosti osoby, která tvrdí, že se stala obětí znásilnění ze strany muže, který se těší jisté známosti a značné pozornosti veřejnosti, která se o předmět jeho projevů zajímá, a který je pravidelně dotazován médii, ať už v tištěných či audiovizuálních médiích nebo na sociálních sítích, ochrana zavedená zákonodárcem, která nebrání obviněné osobě hájit se, a uložení trestu k potrestání takového jednání nejsou v tomto případě nepřiměřené“.

39. Odvolací soud v Paříži, který převzal odůvodnění *tribunal judiciaire*, ve svém rozsudku ze dne 3. 2. 2022 ... zejména konstatoval, že zatímco čl. 39e zákona o svobodě tisku nutně zasahuje do svobody projevu stěžovatele – s tím, že stěžovatel neprokázal, že šíření jména X. bylo nezbytné pro výkon práva na obhajobu – bylo rovněž na zákonodárci, aby zajistil ochranu obětí zákazem šíření informací o jejich totožnosti, a to i v případech, kdy již byly šířeny v různých médiích a kdy, jako v projednávaném případě, poškozená osoba přispěla k šíření své podoby a identifikace. Dodal však, že tento zásah do svobody projevu je přijatelný pouze tehdy, pokud jsou při volbě sankce zohledněny okolnosti, za nichž k šíření došlo, a postoj oběti. S ohledem na tyto úvahy snížil nejen výši peněžitého trestu uloženého stěžovateli, ale i výši náhrady škody.

40. Pokud jde o Kasační soud, ten ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2023 ... konstatoval, že trestnost šíření informací o totožnosti oběti sexuálního trestného činu bez jejího písemného souhlasu podle čl. 39e zákona o svobodě tisku zasahuje do výkonu svobody projevu, a zdůraznil, že tato svoboda představuje jeden z podstatných základů demokratické společnosti a nelze do ní zasahovat, pokud tento zásah není nezbytný podle čl. 10 odst. 2 Úmluvy. Dále Kasační soud poté, co konstatoval, že zásah byl jasně a přesně definován zákonem a že sledoval alespoň jeden z legitimních cílů uvedených v tomto ustanovení, s odkazem na rozsudky Pfeifer (rozsudek ze dne 15. 11. 2007, č. 12556/03) a Kurier Zeitungsverlag und Druckerei GmbH (rozsudek ze dne 17. 1. 2012, č. 3401/07), připomněl, že pověst osoby, i když je kritizována v rámci veřejné diskuse, tvoří součást její osobní identity a morální integrity, a vztahuje se proto na její soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy, stejně jako identita oběti sexuálního násilí. Zdůraznil, že vzhledem k tomu, že právo na respektování

soukromého života a právo na svobodu projevu mají stejnou normativní hodnotu, je úkolem příslušného soudce, aby v případě střetu hledal spravedlivou rovnováhu mezi těmito dvěma právy. Za tímto účelem musí zkoumat, zda šíření totožnosti oběti sexuálního trestného činu přispělo k diskusi ve veřejném zájmu, s přihlédnutím k případné známosti dotčené osoby a jejímu chování před šířením, účelu šíření, jeho obsahu, formě a dopadům. Kasační soud s odkazem na rozsudek velkého senátu ze dne 7. 2. 2012 ve věci Axel Springer AG (č. 39954/08), uvedl, že pokud soud shledá, že došlo ke spáchání trestného činu podle čl. 39e, musí uložit trest přiměřený zásahu do svobody projevu obžalovaného s ohledem na konkrétní okolnosti případu.

41. Kasační soud poté ověřil, zda odvolací soud v Paříži provedl požadovaný přezkum. Konstatoval, že odvolací soud náležitě rozhodl, že vzhledem k tomu, že čl. 39e zákona o svobodě tisku se vztahuje pouze na šíření informací týkajících se totožnosti oběti, je pro účely použití tohoto ustanovení irelevantní, že totožnost oběti již byla odhalena nebo že oběť přispěla ke své identifikaci. Odvolací soud navíc uvedl, že ačkoli X. mohla šířit fotografie, na nichž mohla být identifikována, neustále skrývala svůj rodinný stav a komunikovala pouze pod pseudonymem. Odvolací soud rozhodl, že za těchto okolností stěžovatel jednal se znalostí věci a neprokázal, že šíření jména X. bylo nezbytné pro výkon práva na obhajobu. Kasační soud rovněž poznamenal, že odvolací soud upřesnil, že peněžitý trest je přizpůsoben povaze, délce trvání a závažnosti protiprávního jednání, jakož i osobě, sociální a profesní situaci a příjmům stěžovatele, který vědomě šířil identitu X. v knize a ve dvou dalších médiích, aniž by k tomu získal její písemný souhlas, a zohlednil skutečnost, že sama přispěla k své identifikaci. Kasační soud dospěl k závěru, že „odvolací soud svým rozhodnutím a vzhledem k tomu, že sporné zveřejnění nepřispělo k diskusi obecného zájmu, použil [čl. 10 Úmluvy] správně“.

42. Soud poznamenává, že vnitrostátní soudy objasnily pojem „oběť“ ve smyslu zákona o svobodě tisku a znovu potvrdily, že pouze písemné svolení oběti mohlo zprostit povinnosti zachovávat mlčenlivost a zákazu šíření totožnosti X., a tím zprostit stěžovatele trestní odpovědnosti podle tohoto zákona. Vnitrostátní soudy nepřehlédly chování oběti, která cítila potřebu o skutečnostech hovořit, a tím sdělila informace, které umožnily její identifikaci. Rovněž vyvažovaly právo stěžovatele na svobodu projevu při jeho veřejné obhajobě s ohledem na závažné a dehonestující činy, z nichž byl obviněn.

43. Soud proto nevidí důvod odchýlit se od posouzení vnitrostátních soudů, které je založeno na vyvažování práv stěžovatele a práv X., a na relevantních a dostatečných důvodech.

44. Soud nakonec poukazuje na mírnou povahu částek, které byly stěžovateli uloženy z titulu peněžitého trestu a náhrady škody, a které byly odvolacím soudem sníženy mimo jiné s ohledem na skutečnost, že X. přispěla ke své identifikaci, a činí 1 000 EUR a 1 500 EUR (v případě náhrady škody 2 000 EUR, z toho 1 000 EUR společně s vydavatelem knihy) ...

45. I s ohledem na širší prostor pro uvážení, který má žalovaný stát k dispozici (viz bod 36 výše), dospěl Soud k závěru, že sporný zásah byl přiměřený sledovanému legitimnímu cíli.

46. Z těchto důvodů je stížnost zjevně neopodstatněná a proto nepřijatelná, a s použitím čl. 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy musí být odmítnuta.

VÝROK

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

Prohlašuje stížnost za nepřijatelnou;

(...)

(Zpracoval: Mgr. Ladislav Kováč, LL.M.)